

Το «καρουζέλ» της ζωής μας...

/ Γενικά

Έξω είχε αρχίσει από τα χαράματα να χιονίζει.

Το κρύο είχε μαλακώσει.

Όποτε χιονίζει το κρύο μαλακώνει.

Όπως ο πόθος σαν κατακτήσεις το ποθούμενο.

Είχε πραγματικά στηθεί ένα παραμυθένιο σκηνικό.

Οι λευκές πυκνές τουφίτσες έπεφταν με δύναμη σκορπίζοντας χαμόγελα στην μεγάλη παρέα της σάλας.

Άπαντες είχαν στριμωχτεί στην τζαμαρία.

Το λευκό τοπίο μας προκαλούσε απαιτητικό.
Τέτοιες στιγμές σπирτώνει το βλέμμα και τα κορμιά διψάνε παιγνίδι.
Ανοίξαμε την πόρτα και όλοι ξεχύθηκαν στην αυλή που έμοιαζε έτοιμη για γάμο.
Νύφη κατάλευκη.
Το χιόνι απάτητο.
Παρθένο.
Κανείς δεν ήθελε να ασελγήσει στο τοπίο.
Ωστόσο ο πειρασμός ήταν απίστευτα απροσπέραστος.
Ξεχυθήκαμε όλοι γεμίζοντας το λευκό σεντόνι πατημασιές.
Αδέλφια, ξαδέφλια, φίλοι, όλοι μια παρέα.
Γέλια, φωνές, κορμιά, καρδιές σε έκταση.
Και όλα τούτα γιατί το θέλαμε.
Γιατί το αποφασίσαμε να χαρούμε.
Ποιος άραγε να φτιάχνει την χαρά και ποιος το δάκρυ;
Μέσα το τζάκι σκορπούσε ζεστασιά και θαλπωρή.
Όλα γιορτινά και φωτεινά.
Το τραπέζι στολισμένο με χρυσαφένια τραπεζομάντηλα.
Κόκκινες πετσέτες και κεριά διαμόρφωναν μια ιδανική γιορτινή ατμόσφαιρα.
Τα φαγητά φτιαγμένα με ιδιαίτερο γούστο και φροντίδα.
Άλλωστε οι μέρες απαιτούσαν το καλύτερο, το πιο ποιοτικό, το σχολιανό που φωτίζει την καθημερινότητα χαρίζοντας της άλλη διάσταση.
Σε λίγο όλοι είχαμε κάτσει γύρω από το τραπέζι.
Υψώσαμε τα ποτήρια μας και είμαστε έτοιμοι για τις ευχές της ημέρας προτού ηχήσουν χαρμόсуνα τα κρύσταλλα των ποτηριών.
Άξαφνα όλα κόπασαν!!
Σίγησαν τα γέλια.
Οι φωνές χάθηκαν.
Όλα χάθηκαν και σκορπίστηκαν στο άκουσμα ενός επίμονου και απαιτητικού ήχου.
Όχι, όχι, δεν είναι ο ήχος από το τσούγκρισμα των ποτηριών.
Ούτε η καμπάνα της εκκλησιάς.
Το καταραμένο ξυπνητήρι ήταν.
Πήγε πάλι 3:00π.μ;
Πως περνάει αυτή η ώρα;
Και πάντα εναντίον της ζωής.
Δεν είναι που έπρεπε να αφήσει τα ζεστά στρωσίδια του κρεβατιού της, να ανοίξει τα βλέφαρα που απαιτούσαν λίγη ακόμη ξεκούραση και με το δίκιο τους διαμαρτύρονταν.
Ούτε που θα έβγαινε χαράματα για το μεροκάματο.
Αλλά να ρε παιδί μου, ήταν τόσο γλυκό αυτό το όνειρο.

Ένωθε τόση ζεστασιά στα στήθη της.
Τόση ηρεμία στην καρδιά και όλο της το σώμα.
Λες και είχε ξαναγεννηθεί σε μήτρα αγαπητική.
Δεν ήξερε πόσο κρατάει ένα όνειρο, αλλά θα έδινε τα πάντα για να το ξαναζήσει.
Ωστόσο η πραγματικότητα δεν δικαιολογούσε άλλη καθυστέρηση.
Έπρεπε να βγει έστω και απρόθυμα.
Έστω και απόλυτα ράθυμα από το κρεβάτι της.
Να αφήσει πίσω την ομορφιά του ονείρου και να χαθεί στην βαναυσότητα της πραγματικότητας.
Πίσω όμως δεν άφηνε μονάχα το όνειρο αλλά κάτι πολύ σημαντικότερο.
Την αιτία της ζωής της.
Την κόρη της.
Τα σχολεία είχαν κλείσει.
Διακοπές Χριστουγέννων.
Ο πατέρας της με τον μεγαλύτερο γιο της στην Γερμανία.
Βλέπεις εδώ, δεν τα βγάζανε πέρα.
Δεν υπήρχε δυνατότητα να ζήσουν όλοι μαζί.
Χωρίσανε και ας μην το ήθελε κανείς.
-Για τα παιδιά ρε γυναίκα.
Δεν γίνεται αλλιώς.
Δεν το βλέπεις;
Τι να κάτσω εδώ, να πεινάμε όλοι μαζί;
Θα περάσουν τα χρόνια.
Θα κάνω ένα κομπόδεμα και θα έρθω πάλι πίσω.
Έτσι χώρισαν κι ας έλεγαν ότι είναι για λίγο.
Εκείνη ένωθε ότι είναι για πάντα.
Εκείνο που την πλήγωσε βαθύτερα ήταν το παιδί.
Ο γιος της.
Δεν μπορούσε χώρια του.
Τον ποθούσε η αγκαλιά της.
Ωστόσο δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά.
Έπρεπε να μοιράσουν τα παιδιά.
Αυτή κράτησε το κορίτσι.
Έμεναν μαζί σε ένα μικρό δυαράκι.
Το παιδί πήγαινε στην Α' Γυμνασίου.
Κάθε πρωί σχολείο.
Εκείνη κάθε πρωί, χαράματα σχεδόν, στο Μετρό.
Καθαρίστρια.
Ανασφάλιστη.

Δίχως αργίες.

Χωρίς γιορτές και σχόλες.

Μονάχα δουλειά και μάλιστα στην κυριολεξία απλήρωτη.

Πάνε τώρα τέσσερις μήνες που είχαν να τις πληρώσουν.

Είναι τόσα λίγα, να μην στα δίνουν και στην ώρα τους, καταντάει τραγικό.

Ωστόσο που να πας;

Που θα βρεις καλύτερα ή περισσότερα;

Όπου κι αν κινήσεις την εκμετάλλευσης θα συναντήσεις.

Έτσι με τον καιρό συμβιβάστηκε.

Άλλωστε το κορίτσι της είχε ανάγκες.

Κάθε μέρα μεγάλωναν οι ανάγκες, μειώνονταν οι πόροι.

Αλλά δεν απογοητευόταν.

Είχε μάθει να παλεύει.

Να μάχεται σαν γνήσιο θηλαστικό για τα παιδιά της.

Ήξερα βαθιά μέσα της, ότι θα τα καταφέρει.

Πρωινή βάρδια ημέρα Χριστουγέννων.

Κόσμος πολύς δεν υπήρχε.

Τέτοια μέρα οι περισσότεροι ήταν στα σπίτια τους.

Με τις οικογένειες τους.

Οικογένεια.

Αυτή η λέξη, αυτή η εικόνα χαράκωνα βαθιά την ύπαρξη της.

Αυτή πλέον δεν μπορούσε να έχει οικογένεια.

Της στέρησαν το δικαίωμα να ζει με εκείνους που αγαπούσε.

Σκούπιζε, κυλούσε τον κουβά με το θολό, βρώμικο νερό, και σφουγγάριζε την αποβάθρα.

Που και πού σκούπιζε και τα δικά της δάκρυα.

Όταν δεν την έβλεπε κανείς, έβγαζε από την βαθιά τσέπη της γαλάζιας ρόμπας της, την φωτογραφία των παιδιών της.

Ήταν ο γιος με την κόρη της αγκαλιά.

Μπροστά σε ένα μεγάλο Χριστουγεννιάτικο δέντρο.

Τότε που ήταν οικογένεια.

Που ζούσαν όλοι μαζί και γιόρταζαν την ζωή.

Την κοιτούσε αναστενάζοντας.

Δάκρυζε.

Αλλά δεν ήθελε να αφήσει την απογοήτευση να στοιχειώσει την ψυχή της.

Όχι.

Έπρεπε να σταθεί στην ζωή.

Να ζήσει έστω και δύσκολα.

-Δόξα τω Θεό, περάσαμε κι όμορφες μέρες.

Περάσαμε και καλά χρόνια.

Έχει ο Θεός.

Θα έρθουν πάλι καλύτερες μέρες.

Αυτά μονολογούσε και καμάρωνε τα δυο αγγελούδια της.

Ακούστηκε ο συρμός.

Είχε πάει πλέον μεσημέρι.

Όλα τα σπιτικά γιόρταζαν.

Εκείνη τραβούσε τον κουβά και την σκούπα από την αποβάθρα τέσσερα στην αποβάθρα πέντε και πάλι από την αρχή.

Άκουσε την πόρτα του τρένου να ανοίγει.

Βήματα λίγα.

Δεν κοιτούσε.

Είχε πλέον συνηθίσει τα πρόσωπα και δεν της προκαλούσαν έκπληξη.

Όμως αυτό το περπάτημα που ηχούσε πίσω της και όλο ζύγωνε κοντά της, το γνώριζε καλά.

Αυτή την μυρωδιά την ήξερε.

Τα βήματα γινόντουσαν όλο και πιο γρήγορα, όλο και πιο κοντινά.

Έστριψε απότομα το πρόσωπο της.

-Αχχ τι κάνεις εδώ κορίτσι μου;

Γιατί δεν είσαι σπίτι μας;

Ήταν η κόρη της.

Ντυμένη γιορτινά.

Πραγματική κουκλίτσα.

-Τι να κάνω σπίτι ρε μάνα τέτοια μέρα;

Άνοιξα την τηλεόραση και έδειχνε ανθρώπους να γελούν, να γλεντήζουν, να πίνουν και να τρώνε.

Δίπλα άκουγα τους γείτονες να τσουγκρίζουν τα ποτήρια τους και να φωνάζουν «...και του χρόνου, χρόνια πολλά!!!».

Δεν άντεχα να τους ακούω.

Ούτε να τους βλέπω.

Ένωσα απίστευτη μοναξιά.

Με πήρε το παράπονο.

Έτσι είπα να' ρθω να σε βρω.

Να είμαστε μαζί.

Έστω και εδώ.

Αλλά μαζί.

Την έσφιξε όσο πιο γλυκά μπορούσε στην αγκαλιά της.

Έμειναν όσο μπορούσαν στον ήχο της σιωπής.

Την άρπαξε από το χέρι δυνατά.

Τράβηξε με δύναμη την ποδιά υπηρεσίας.

Την έκανε ένα κουβάρι και την πέταξε στις ράγες του συρμού.

-Έλα. Πάμε.

-Που πάμε;

Τι κάνεις;

-Ξέρω τι κάνω.

Σήμερα είναι γιορτή, είπε και με ορμή την τράβηξε στις μεγάλες κινούμενες σκάλες εξόδου.

Βγήκαν στην μεγάλη πλατεία με το μεγάλο πολύχρωμο δέντρο.

Άρχισαν να τρέχουν στους δρόμους που έρημοι ήταν όλοι δικοί τους.

Αγόρασαν μαλί της γριάς από ένα πλανόδιο μικροπωλητή που έλεγε ωραία αστεία σε όποιο πλησίαζε το φορητό μικρομάγαζο του, γλυκαίνοντας τους περαστικούς.

Παρακάτω είδαν ωραία, μεγάλα, ζεστά κάστανα που τα γυρνούσε στο μαγκάλι ένας γεράκος με όμορφο χαμόγελο.

Περπάτησαν δυο τετράγωνα παρακάτω που ένα περιοδεύων Λούνα Παρκ είχε στήσει το Καρουζέλ.

Έπαιξε μαζί της σαν παιδί.

Γέλασαν με την καρδιά τους, έπαιξαν με τα κορμιά τους.

Χάρηκε η ψυχή τους.

Επέλεξαν να ζήσουν όσο μπορούσαν και όπως μπορούσαν το δικό τους παραμύθι.

Είχε ήδη αρχίσει να χιονίζει.....

Ένα Χριστουγεννιάτικο Διήγημα, του π.Χαράλαμπου Παπαδόπουλου ([Λίβου](#))

Πηγή: llazaros.blogspot.gr